

KATOLSKKE PRÆSTER UNDER EN PROCESSION

Tg. af Cilius Andersen

ENEZIA.

DU KOMMER til Venezia en Aftenstund. Udenfor Jærnbanestationen holder ved en halvt oplyst Kaj en Flok sorte Hotel-Gondoler. Endelig faar du prajet det Navn, du har valgt dig, og du glider ind i Venezia ad mørke Vande mellem skumle Paladser Mure.

Ved Kanalhjørnerne lyder Gondolierernes Hujen uheldsvarsende og andre Gondoler glider forbi, stille som Skygger.

Og saa næste Morgen. Hvilken Summen og Raaben og Skælden. Og det plasker og skurer . . . Du slaar Skodderne fra. Denede skændes fire, fem Tjenestefolk paa Broen og i Baadene, hentende Kufferter, sejlene afsted for at gøre Indkøb, skylende Kar og bankende Tøj. Den Kanalkrog dernede er som en Baggaard, og Vandet er skiddent, drivende med Straa og Affald, og disse Tjenestegondoler er skræbede og usle. En Æventyrkomedie set fra Vragen.

Let misfornøjet slentrer du gennem Gader, der er snævre og labyrintiske Gyder af underlig, hemmelighedsfuld Uvirkelighed. Ved Hovedgaden, af Vidde omtrent som Didrik Badskærs gang, tager du Plads for at faa dig et Formiddagsmaaltid efter Dagens Anstrengelser. Rummet er dybt, og Gaden er snæver, saa det ser ud som gled Menneskestrømmen forbi lige udenfor Vinduerne. Saadan som Folk »gaar forbi« paa Teatret i Baggrunden, udenfor Scenen.

Uvirkeligheden er det første Indtryk af Venezia. Delvis holder det sig. Man vænner sig ikke til disse Gader, der er Kanaler eller en Labyrinth af snævre Smutveje. Og ikke en Vogn og ikke en Cykle. Udvider Rummet sig et Steds til en Plads, saa skinner den i brogede og uvirkeligt vidunderlige Farver af Aladdin-Frugt eller Fabel-Fisk eller Skrabsammen og Pjalter. Og intetsteds Huse, disse kedelige, lange og brede, firkantede Menneskeboliger — for mange Mennesker — saadan som overalt i Verden ellers. Nej, Paladser hvor italiensk Renæs-

sances trykke Skjønhed smelter sammen med en farverig og urimelig maurisk Fantasi — som Kniplinger og slanke Spir og Marmorblokkens tunge Vælde. Solmættet og trodsigt uforgængeligt eller grønsket og forarmet smuldrende.

Der er vel Folk, der færdes, og Folk, der har travlt som andetsteds. Men det er ikke de fleste. Enten ser du de Nysgerrige fra Alverdens vide Vegne — Amerikanere og Kinesere og Nordboer og Orientalere i babelsk Blanding, som paa Tur fodrer Markuspladsens Duer. Eller Optog af Præster med Bannere og Helgenbilleder og lange, smækre Lys. Og Røgelsen bølger om dem i lette, blaalige Skyer. Eller Venezias skønne Kvinder . . .

Der er skønne Kvinder allevegne i Verden, selv i Grønland — hvor de dog skal være sjældne. Der er ogsaa Byer i Syden, hvor Kvinderne er typisk dejlige. Se blot de sortøjede solbrændte vævre og straalende Neapolitanerinder eller de dronningagtigt stolte, store og slanke, højbarmede Romerinder. Men intetsteds, nej, intetsteds er Kvindetypen saa hemmelighedsfuld daarende, saa farvetindrende, saa kultur-forfint og natur-oprindelig som Venetianerinden. Man maa tænke paa Tizians Farver eller Tintoretts for at ane dem, som de er under deres sorte Kniplingstørklæder. Ikke store, paa en Gang fine og fyldige, lade og yndefulde, mere Kvinde-ubestemmelige end Kvinder, adelsmærkede som racerene Døtre af disse herlige Paladser. Selv i de lysfattigste Smøger vil du med Undren kunne stirre ind i Ansigter af den samme ædle og ubestemmelige Dejlighed.

Naturligvis, der er jo ogsaa Mænd i Venedig. Men naar de ikke netop er Gondolierer eller de uskyldigt fordærvede Folkets Børn, der driver halvnøgne i Solen eller for et godt Ord og en Soldo gaa paa Hovedet i Kanalerne, saa er de hæslige. For smaa og sortsmuskede, med velplejede Smaaduske af Haar rundt i Ansigterne, altfor pyntede, skinnende af tvivlsomme Ædelstene. Næsten lige slemme enten det nu er den tvære Ægtemand eller den altfor galante Tilbeder, der sammen med ham ledsager Venezias skønne Frue.

Dejlig er denne By, selv om den aldrig saa lidt er virkelig og levende. Du færdes med Hjærtens Glæde ud og ind i Paladserne og Kirkerne, der bærer Veroneses og Bellinis, Tizians og Tintoretts Mesterværker som den Pryd, der er lavet for dem, og hvor de hører hjemme. Men i Dogernes Herskerhoveder, i Colleonis raa Condottiere-Knejsen, i Race-Ansigterne paa disse kloge Adelsfolk læser du — om du ikke vidste det — at Venezia ikke er mere. De herskede her i denne Vidunderstad over Adriaterhavets Fyrster. De er døde. Nu bor de andre, der ikke kommer dem ved — om end deres Kvinder har Slægtsmærkerne — i deres høje Sale.

Som et Fortidsminde, hvor alt er bevaret og intet nyt kludret ind, ligger da Venezia i Lagunernes milde rene Luft. Pompeji bærer ikke sin Tidsalders Præg renere og mærkeligere, end Adriaterhavets Dronning, som ikke behøvede at udgraves under Asken.

Spillene hente endnu Varer op til Købmandspaladsernes Lagre — om de end er lidt for store. Over Broer og ad Stræderne færdes med Kærter og Kapper og Bannernes Pragt de hellige Optog. Og i Kanalerne glider stadig de snabelprydede Gondoler, til Handel og Selskab, mylrende og hujende — som Droskerne herhjemme — i Fakkelskæret efter Teatertid; glidende i de stille Optog over til Campo santo til den fredlyste demonstrerende Døden.

Naar saa Mørket er faldet paa, guitar-klimpre de rundt i Gondoler under Balkonerne. Maaske betalte af Byraadet . . . Men til Tonerne svæve Skygger frem over Kanalernes sorte Vande, og i Paladsernes Vinduer tindrer det. Ranke Skikkelser er det med Herskerholdning, der træde frem fra Paladsernes Hvælvinger. Og der tales. En travl og dristig og myndig Tale . . .

Snak! Det er kun en vemodig Mumlen. Det er Skyggerne i dette kostelige Museum, der fortæller det store underlige Æventyr, om Livet og Magten, der svandt.

Der var en Gang —

THOMAS MUNCK